

de beschikking zou krijgen over aanzienlijke aantallen *B-29*'s: viermotorige zware bommenwerpers die een bereik hadden van bijna 2 500 kilometer. In Europa waren die niet nodig maar in de oorlog tegen het voorshands nog zo verweg liggende Japan konden zij goed worden gebruikt. Waar moesten zij dan gestationeerd worden? Conform eerdere plannen hadden de *Army Air Forces* in augustus '43 in Quebec voorgesteld, de *B-29*'s van vliegvelden in Nationalistisch China uit te laten opereren tegen doelen in Japan en Mandsjoerije – dat was goedgekeurd, maar aangezien hieruit voortvloeide dat enorme aanvullende luchttransporten uit Brits-Indië naar die vliegvelden zouden moeten plaatsvinden (voor elke vlucht van één bommenwerper zou men met transporttoestellen 40 ton aan bommen, vliegbenzine en tal van andere goederen moeten aanvoeren)¹, werd overwogen of men de *B-29*'s niet beter kon stationeren op eilanden in de *Pacific*, waar voor hun bevoorrading kon worden gezorgd door schepen. Enkele eilanden in de Marianen-groep kwamen daarvoor in aanmerking en men kwam tot de slotsom dat, als die eilanden eenmaal waren veroverd, de bombardementen een maand of tien later een aanvang konden nemen; daartoe zouden de in China gestationeerde *B-29*'s via Brits-Indië en Australië naar de Marianen dienen te vliegen ter aanvulling van andere toestellen die rechtstreeks uit de Verenigde Staten zouden komen.

Dit plan werd in Cairo goedgekeurd.² Er werden toen al bij Calcutta en in Nationalistisch China de nieuwe grote vliegvelden aangelegd waarvan de *B-29*'s en enkele duizenden, tot transporttoestellen verbouwde *B-25*'s gebruik zouden maken. Van China uit zouden de *B-29*'s in juni '44 beginnen te opereren maar als gevolg van de toevoermoeilijkheden en de weersomstandigheden zouden zij tot februari '45 slechts ruim 1 000 vluchten uitvoeren en daarbij aan de Japanse bedrijven in Mandsjoerije en in Japan veel minder schade toebrengen dan waarop was gehoopt – bovendien zouden hun operaties er toe leiden dat de Japanners zich in China meester maakten van de gebieden waar de

¹ Er was nagegaan of men van Brits-Indië uit een betere weg en een aardolieleiding naar Tsjoengking kon aanleggen maar de stafofficieren die die denkbeelden hadden onderzocht, waren tot de conclusie gekomen dat het overbrengen van de daarvoor benodigde materialen en werktuigen een scheepsruimte zou vergen die men niet kon missen. ² MacArthur en Nimitz hadden bepleit dat men de *B-29*'s in Australië zou stationeren teneinde van daaruit vooral de aardolie-installaties van Palembang aan te vallen, maar dat denkbeeld was door generaal Arnold en zijn staf verworpen: zij wilden prioriteit geven aan aanvallen op industriële doelen in Japan en Mandsjoerije.